

A KATAKOMBA.

A mélyből kezdje, ki magasba készül.
 Poklokat járt meg minden megfeszített.
 Ki porba hullt, mert mindent elveszített,
 rabszolgasorsát állja meg vitézül.
 A mélyből kezdje, ki magasba készül.

Vizek, vulkántüzek mélyben feszülnek:
 így nő a tenger, csúcsa hegytarajnak.
 Minden vetés sötétből, sárból sarjad.
 Ősztől készül az aratási ünnep.
 Vizek, vulkántüzek mélyben feszülnek.

Testvér, tudom, nagy templom dőlt itt romba:
 az Istened keresztre feszítették.
 Lopd el magadnak szent, felnégyelt testét:
 lelked legmélyén ott a katakomba,
 ott rejtse el, bár a templomod dőlt romba.

Ha Cézárt látod diadalszekéren,
 teli torokkal ordítsd a vivátot,
 a te vivátod úgyis mindig átok!
 A te jövőd csirázik már a mélyben,
 míg Cézárt látod diadalszekéren.

Nappal tömjént gyujts pogány isteneknek,
 légy katona, rabszolga, hivatalnok.
 Egyszer megúnják majd az élet-malmok
 a bánat-örlést, míg mások nevetnek.
 Nappal tömjént gyujts pogány isteneknek.

— Katakombádba menj le éjtszakára!
 A holtak várnak, kik közt nincs hamis szent,
 igézd, éleszd, imádd az igaz Istent.
 Erőket rejt a szenvedések vára!
 Katakombádba menj le éjtszakára.

Fölpattant, nagy szemétől a halottnak
 egyszer ragyogni kezd a katakomba.
 Cézár befullad trágár vígalomba
 s új zsoltárok, új dómok tornyosulnak
 fölpattant nagy szemétől a halottnak...

Mécs László.